

Kedves Testvéreim! Innen-onnan hallani az egészségügyi vészhelyzet elkerüléséért felállított cselekvési tervekről. Karantén, maszkviselés, utazási korlátozás. De vajon a félelem ellen van cselekvési tervünk? Mert olykor a vírus kevesebb kárt okoz, mint a félelmünk. Aggódunk az életünk felől, szereteteink felől. Ha ki is merészkedünk, minden emberre ferde szemmel nézünk. Ha valaki kezét akar fogni velünk, húzódozunk. Érthető, hiszen mindenki óvakodik a fertőzéstől.

A Szentírás viszont most egészen más cselekvési tervet kínál számunkra. Mert nem csak a testünk van veszélyben a vírus miatt. Talán a lelkünkre, szellemi egészségünkre még inkább veszélyt jelent ez a mostani helyzet. A Biblia cselekvési terve így hangzik:

1. Ismerd meg az Istent, aki mindenek felett Úr.
2. Bízz benne, és ne magadra támaszkodj.
3. Istenben boldog életet élhetsz, minden külső körülmény ellenére.

Nézzük tehát a pontokat sorban. A cselekvési terv első pontja: Ismerd meg Istent.

A 91. zsoltár azzal kezdődik, hogy egy emberről beszél, aki Isten rejtekében pihen. Azonban itt a héber szöveg valami egészen szemléletes dolgot tár elénk. Szó szerint úgy lehetne fordítani, hogy „Istenben éjszakai menedékre lelteni”. Persze ma ez furcsán hangzik, hiszen ha el is utazunk valahova, jó előre lefoglaljuk a szállást. Felmegyünk egy szállásokat hirdető weboldalra, és pár perc és néhány kattintás után megtaláltuk az éjszakai menedékünket. De persze ez 2500 éve egészen másképp ment. József aligha kereshetett rá a pusztára, hogy valami kényelmes, jakuzzis, négy csillagos szállást találjon magának.

Valóban, a Biblia korában az éjszakai menedék felért a túléléssel. Vadállatok, kígyók, különböző kisebb-nagyobb ragadozó élőlények lesték, mikor csaphatnak le a gyanútlan utazókra. Ha valaki biztonságos menedéket talált, az nagyon nagy érték volt. De sokszor a vándorokat csak úgy utolérte az éjszaka. Aligha találhattak lakott településeket a puszta közepén. Ha mégis megtörtént ez, és biztonságos szállást kaptak, az igen nagy áldás volt. A mindennapok nehézsége volt ez azok számára, akik sokat utaztak.

Így már talán jobban tudjuk értékelni, amikor a zsoltáros így fogalmaz: „A mindenható oltalmában van szállása.” Ez bizony egy igen őszinte hitvallás. A zsoltáros rátalált Istenre, és úgy tekint rá, mint az éjszakai menedékre. Ahogyan Jézus fogalmaz pár száz évvel később: „Hasonló a mennyek országa a szántóföldben elrejtett kincshez, amelyet az ember, miután megtalált, elrejt, majd örömeiben elmegy, eladja mindenét, amiye van, és megveszi azt a

szántóföldet.” Igen, Isten és az ő gazdagsága mindennél drágább kincs. Éjjeli szállás, biztonság, de még ennél is több.

Igen ám, de arról a zsoltáros csak később szól, hogy ennek a kincsnek feltétele van. Meg kell ismerni Istent. Persze, honnan is tudhatná valaki, hogy értékre lelt, ha fogalma sincs róla, mit talált. A héten ellátogattunk feleségemmel a múzeumba, és az ott látott több száz vagy ezer éves tárgyak elgondolkoztattak. Volt olyan műkincs, egy agyag edény, amit valaki a saját udvarában talált. Igen, biztosan látszott, hogy régi tárgyra bukkant. De egészen addig, amíg valaki hozzáértő meg nem vizsgálta az edényt, a megtalálója nem tudhatta, mire talált rá. Sokszor hallani olyan esetekről, amikor valaki műkincset talál, próbál rajta túladni. Aztán egy műkincskereskedő megveszi a szerencsétlen megtalálótól aprópénzért, ő pedig meggazdagszik rajta. Mert hiszen honnan tudhatná az ember, mit talált, ha egy cseppet sem ért hozzá.

Talán olykor mi is így vagyunk Istennel. Imádkozunk hozzá, ő pedig válaszol. Aztán az életünk megy tovább ugyanúgy. Fogalmunk sincs arról, hogy Isten milyen hatalmas. Tapasztalunk valamit, hallunk ezt-azt a templomban, és éljük ugyanúgy az életünket. Olyanok vagyunk, mint a szerencsés megtaláló, aki 20.000 forintért túladott a műkincsen, amit aztán egy aukción 2 millió forintért árvereznek el.

Hát persze, hiszen honnan is tudhatnánk mi azt, hogy egy műkincs mennyit is ér. De persze Istentől sem tudunk ennél többet. Imádkozunk hozzá, még talán egyszer-egyszer a Bibliát is kinyitjuk. Csak éppen arról nem akarunk tudomást venni, hogy hány millió ember tért már meg, hány ember szabadult meg a függőségéből, hány gyógyulás és más csoda történt Isten hatalmán keresztül. Imádkozunk Istenhez, de azt már nem mérjük fel, hogy egy időben hány millióan imádkoznak még hozzá, és mindannyiukat meghallgatja.

Ismerd hát meg Istent, mert megéri. Sokkal több ő, mint egy műkincs, vagy akár mint a lottó-ötös. Mennyire tudnánk örülni, ha egyszer kitalálnánk a nyerő számokat. Már talán a fejünkben el is költöttük a nyereményt. Hát Isten válaszána mennyire tudunk örülni? Ismerjük-e őt annyira, hogy egyáltalán meghalljuk az ő szavát?

A cselekvési terv második pontja: Bízz Istben, és ne magadra támaszkodj.

Aki megismeri Istent, az ezt mondhatja neki: Oltalmam és váram, Istenem, akiben bízom! Az Úr maga teremti meg a bizalom lehetőségét. Egyrészt azzal, hogy ő mindig jelen van. Isten mindig elérhető, sosincs kikapcsolva a mobilja. Na persze vannak olyan időszakok, vagy pillanatok, amikor nem szívesen keresnénk őt. De Isten mindig elérhető, egyedül tőlünk függ, hogy keressük-e őt. A bizalom egyik fele tehát adott, Isten mindig

minden körülmények között vár minket. Ha menedék kell, vagy ha csak hálás a szívünk a kapott javakért, Isten meghallgat. Sőt, ha úgy tartja akarata, még válaszol is számunkra. Imádságban, érzéseinkben, a Szentíráson keresztül, sőt még mások által is. Nem egyszer volt már velem olyan, hogy valamiért imádkoztam, aztán egy filmben kaptam választ. Mert Isten valóban válaszol nekünk, már ha keressük őt. Talán nem úgy, mint a Bibliában olvassuk, de Isten beszélgető társunk. Talán most is keres téged, lelkiismeretében, vagy valahogy máshogy.

A bizalom tehát nem rajta áll. Ezért írja a zsoltáros, hogy pajzs és páncél hűsége. Mert ő valóságos. A hétköznapi eseményei közt jelenti ki magát. Kézzelfogható, hiszen benne élünk. Mindaz, amit teremtett, róla tesz bizonyosságot. Az egyetlen kivétel talán az ember. De hadd mondjak valamit. Egy számomra kedves filmsorozatban hallottam, hogy egy papot kérdeztek arról, hogy van-e bizonyítéka Isten létezéséről. A pap tanácstalanul hallgatott. Aztán a kérdező elővette a telefonját, és lefotózta a pap arcát. Megmutatta a fotót a papnak és így szólt: itt a bizonyíték Isten létezésére, a tisztelendő úr arca.

Valóban, Isten az ő képére és hasonlatosságára teremtett minket. Tekintetünkben az ő hatalma sugárzik vissza. Isten valóban pajzs és páncél. Mindenhol mindenben az ő csodái tükröződnek. Isten lény, már ha hajlandóak vagyunk megismerni őt, bizalmat teremt. Ha keressük őt, az akaratát kutatjuk, ő bebizonyítja számunkra hatalmát.

És igen, bármilyen különösen hangozzék is, Isten az övéit oltalmazza. Már itt a földi életben is. Persze van úgy, hogy az övéit is betegség támadja meg, sőt van úgy, hogy hívei emberileg szólva korán meghalnak. De Isten mégis oltalmaz minket, már amíg feladatunk tart a földön. Aztán magához vesz, hogy ott dicsőítsük őt tovább.

Mert az ember életének mindig célja van. Ha ezt a célt betölti, az élete véget ér. Az Atya magához fogadja. Hát ez az a felfoghatatlan bizalom, amit Isten nekünk is kínál. Az Úr megóv minden bajtól, mert feladatot bízott ránk. Ha így van, miért a magunk céljaiért dolgozunk? Talán nem ismerjük Istent eléggé? Vagy még meg sem tértünk? Ha nincs Istentől kapott célja az életnek, gondolkozz el magadon. Hogyan bízhatnál Isten szabadításában, ha még fel sem vetted az Úr keresztjét? Miért várnád, hogy Isten megóvjon a bajtól, ha nem is ismered őt?

De amíg feladatunk tart, addig hatalmát felhasználva megóv a bajtól. Súlyos képeket használ itt a zsoltáros: Nem kell félned a rémségektől éjjel, sem a suhanó nyíltól nappal, sem a homályban lopódzó dögvésztől, sem a délben pusztító ragálytól. Ha ezren esnek is el melletted, és tízezren jobbod felől, téged akkor sem ér el.

Különös igaz? Most, a világjárvány idejében igazán aktuális ez a néhány vers. Persze ne gondoljátok, hogy bárkit is arra buzdítanék, vegye le a maszkot, vagy menjen minél több ember közé. Jézus sem ugrott le a templomról, amikor a Sátán unszolta. Persze az Atya megóvta volna, de Jézusnak nem volt szüksége a megerősítésre. Mert ő ismerte az Atyát. Tudta jól, hogy megőrzi. Mert Jézusnak még fel kellett áldoznia magát a kereszten és fel kellett támadnia. Ez volt a küldetése. Addig nem halhatott meg, bár a zsidó vezetők többször próbálkoztak. De Pál apostolnál is számtalan ilyen csodáról olvasunk.

Az Úr az övéi életét megoltalmazza. Sem járvány, sem vészhelyzet nem taszíthat el Istentől. Ha itt a földön feladatod és küldetésed van, az Úr oltalmába vesz téged. Megismerteti magát veled, keres téged igéjén keresztül. Ez pedig olyan örökkévaló bizalom, mely képes így imádkozni: „legyen meg a te akaratod”. A céltalan élet ugyanis elvész, de az Istenben célt nyert ember öröké tartó bizalomban élhet.

Igen, olykor a feladatunkat másképp értelmezzük. Van, hogy valaki emberileg szólva „idő előtt távozik”. Vannak olyan életek, akik még alig jöttek a világra, máris el kell köszönnünk tőlük. Mégis az Úr minden életet céllal teremt. Olykor nehéz szembe néznünk ezzel, nehéz elengednünk sérelmeinket és csalódásainkat. Nehéz Istenre bízunk mindenünket. Olykor igen nehéz kimondanunk: „a te akaratod legyen meg.”

A cselekvési terv utolsó pontja ezért messze nem a végeredményt jelenti. Inkább a kezdetet jelöli ki számunkra Isten szolgálatában.

Így szól a harmadik pont: Istenben boldog életet élhetsz, minden külső körülmény ellenére.

Az Úr ígéje sehol sem ígéri számunkra, hogy a cselekvési-terv fájdalommentes. Igen, olykor érnek minket megrázkódtatások. Halálesetek, betegség, lehetetlen helyzet. Történnek velünk tragédiák, balesetek, az életben pedig az örömteli és szomorú események egymás után következnek. A boldogság azonban messze nem erről szól. Nem feltétele a boldogságnak a könnyű, kényelmes élet. Sőt, egyre inkább látszik az emberiségen, hogy a könnyű élet depressziót és magányt hoz.

A keresztyén élet nem fájdalommentes. Nem is ebben van az értéke. Hanem a küldetésben, amit Isten bíz ránk. Mert a céltalan élet sosem lehet boldog élet. A zsoltáros sem úgy sorolja a csodákat, mintha azok céltalanok lennének. Jézus sem úgy tette csodáit, hogy kizárólag életet mentsen. Ő mindig többet akart adni pusztá gyógyításnál. Célt és feladatot bízott a meggyógyítottakra. Mint a gadarai megszállott esetében: „Menj haza a tiedhez, és vidd hírlul nekik, milyen nagy dolgot tett veled az Úr, és hogyan könyörült meg

rajtad. Az pedig elment, és hirdetni kezdte a Tízvárosban, hogy milyen nagy dolgot tett vele Jézus, és mindenki csodálkozott.”

Van úgy, hogy a küldetés nem egyértelmű. Mindenkinek adott az Úr tehetséget, hogy amihez ért, azt tegye. Valakinek kezügyességet adott, másoknak jó kommunikációs készséget. De tudjuk, hogy Jézus tanítványai sem voltak tanult emberek. Mégis, Jézus azt ígérte nekik, hogy emberhalászká teszi őket. Ez volt a küldetésük. Amit pedig nekik mondott, érvényes ránk nézve is. Küldetésünk, hogy evangéliumhirdetőkké legyünk.

Ez tehát a küldetésünk, de Isten ennél még többet is kínál. Nem csak feladatot ad, hanem gondoskodik arról is, hogy életünk boldog legyen. Nem kényelmet és nem jólétet ígér, ezek mind múlandó dolgok. Ő maradandó boldogságot ígér, amire nincsenek hatással a külső körülmények.

A zsoltáros két versben fejti ki, hogy mi a boldog élet kulcsa Istennél. Előbb a 14. versben olvassuk: Mivel ragaszkodik hozzám, megmentem őt, oltalmazom, mert ismeri nevemet. Majd a 16. versben: Megelégitem hosszú élettel, gyönyörködhet szabadításomban.

Isten a cselekvési tervünkre így válaszol. Megment minket bűneinkből, elhagyott állapotunkból. Aztán oltalmaz a bajtól, míg küldetésünk tart. Először tehát kiment minket a Sátán kezei közül. Aztán egész életünket végigkíséri gondviselő szeretete. Családjainkban áldást hoz, közösségünknek fejlődést kínál.

Sőt! Miközben küldetésünket végezzük, Isten megelégit minket. Habár feladatunkra koncentrálnunk, amit Isten bízott ránk, néha megengedi, hogy szembesüljünk eddig elért eredményeinkkel. A hosszú élet itt nem feltétlen életkorra utal a szövegben. Hosszú napokról, vagy hosszú időkről beszél a zsoltáros, azaz, hogy az életünk megelégedésünkre szolgál. Ha valóban a ránk bízott feladatot végezzük, Isten megelégit minket menet közben. Persze fájdalmas tapasztalat lehet, ha nem Istentől kapott küldetésünket végezzük. Ha magunknak gyűjtünk, életünk végén szembesülünk, hogy végül is semmit sem értünk el. Ha családunkra hagyjuk vagyónkat, talán még olykor életünkben meglátjuk, mennyire felesleges volt a munka. Nincs annál rosszabb tapasztalat, mikor egy élet munkáját a gyermekek rombolják porig.

De Istentől kapott küldetésünkben megelégit minket az Úr. Úgy hagyhatjuk el ezt a földi pályát, hogy elégedetten tekinthetünk végig életünk útján. Megmutattam Istent a szeretteimnek? Részesem voltam megtéréseknek? Hitvallásom hatására hányan lettek hívővé? Munkám gyümölcse végig kísérte életemet. Ez az igazi megelégedés.

Az egész életünk mégis eltörpül majd akkor, ha Isten magához fogad bennünket. Halljuk majd a mennyei trónteremben: „Jól van, jó és hű szolgám!” Valamilyen előízét most is tapasztalhatjuk ennek a csodának. Mert megannyiszor gyűlünk össze családjaink körében, hálaadással az életért, ételünkért, Isten jó ízét tapasztalhatjuk. Ahányszor vesszük magunkhoz az Úr testét és vérét, mindig emlékeztet minket a vele való közösségre. Talán nem olyan meghitt, talán kevésbé kedves ez számunkra családi ebédjeinknél, mégis valami többre mutat. Az öröme, a megelégedésre, hogy Jézus Krisztusban örök életet kaptunk. Valahányszor úrvacsorázunk, mindig emlékezünk Jézus ígéretére: veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.

Ne felejtsük hát az Istentől kapott cselekvési tervünket: 1. Ismerd meg az Istent, aki mindenek felett Úr. 2. Bízz benne, és ne magadra támaszkodj. 3. Istenben így boldog életet élhetsz. Jöjjetek, könyörögjünk az Úrhoz, segítsen meg minket ebben:

Kádár Tamás György